

vastu, registreerides uusi lugejaid ja jagades informatsiooni. “Teen seda tööd rõõmuga, sest lugejad on meil nii toredad!” – räägib Merike ise.

Kolleegid tunnevad Merikest kui väga täpset ja kohusetundlikku töötajat. Ta on inimene, kelle peale võib alati kindel olla.

Merike, kes praeguseks on juba üle poole elust Tartus elanud, on hinges jäänud ikka saarlaseks. Öeldakse, et saarlased on väga tõsised, pisut kinnised, korralikud ja töökad ning seda kõike Merike kindlasti on. Alati rahulik ja tasakaalukas, võrdlemisi napsõnaline. Oma muresid ja probleeme hoiab ta enda teada, kui küsid – siis vastab, kuid täpselt niipalju, kui vaja. “Kass, kes kõnnib alati omapäi” – ütleb Merike enda kohta. Ka arvab Merike, et tema on tõeline saarlane seetõttu, et kui midagi pähe võtab, siis nagu üks õige saarlane, selle kindlasti ka lõpuni viib.

Nagu õige saarlane armastab Merike õlut, eriti kui kõrval on tema lemmiksöök – mulgikapsad, kuid valmistatuna mitte gaasipliidil, vaid puudega köetavas ahjus.

Kõik me tunneme Merikest kui väga perele, eriti oma kahele tütrele pühendunud inimest. Tütred on tõelised raamatukoguhoidja lapsed – armastavad meeletult raamatuid ja lugemist.

Puhkamas käib Merike muidugi Saaremaal. Ise saarlane, kuid ujuda ei oska. Tõsi küll, see on vist ta ainukene puudus!

Olga Einasto

PEETER OLESK 50

Kuidas portreerida Peeter Oleskit? Tuleb joonistada ... mjah, see polegi nii lihtne.

Peeter Olesk on kahtlemata karismaatiline isik, kes suhtub alati täie tõsidusega sellesse, mida ta parasjagu teeb. Ning see asi, mida ta teeb, või inimene, kes temaga kokku puutub, saab temalt enamasti mingisuguse impulsi või valgustuse. Siiski ei ole see mõju enamasti otsene või kohene. Ja teinekord ei tarvitse ka üldse mingisugust mõju olla.

Võib-olla kõige olulisem tema juures on see, et ta mõtleb kõik probleemid alati algusest peale ise läbi. Ta ei alusta keskelt ega lase ennast naljalt mõjutada. Ja kuigi selle tõttu võib mõni analüüs tunduda naiivne, on Peeter Oleski puhul tegemist originaalse mõtlejaga, kellel on nii laialdased

teadmised kui selge reaalsustaju. Selline kombinatsioon on iseenesest üsna haruldane. Asendamatu on tema analüüsivõime olukordades, mis on väga sassis või siis täiesti uued. Teadmised ja reaalsustaju tulenevad jälle sellest, et ta on ümbritseva suhtes avatud, pole kaotanud oma tundlikkust ja on jätkuvalt uudishimulik.

Peeter Oleski kohta võib öelda, et tal on Eesti peas. Kirjandusloolasena tunneb ta hästi peaaegu kõigi inimeste elulugusid, kes kunagi eesti keeles kirjutanud. Samuti nende inimeste omi, kes kirjutajatega kuidagi suhelnud. Tema põhjalikule Eesti (või ka maailma) pildile tuleb kindlasti abiks asjaolu, et ta on olnud mitme keerulise valdkonna minister taasiseseisvumisaja kõige olulisemas valitsuses ja võib olla ka see, et tema vanaisa oli Eesti valitsuse minister.

*Palju õnne, Peeter Olesk!
soovib koos kolleegidega Toomas Liivamägi*

Elu viis meid kokku 1990. aastal. Enne seda tundsin Sind vaid välimuse, kirjatööde ja tudengilegendide järgi. Sinus, toonase rektori nõunikus, hiljem kultuuriministris, kohtasin inimest, kellele *alma mater*'i raamatukogu käekäik väga korda läks. Ja viis aastat hiljem, kui koos kandideerisime raamatukogu direktoriks, ei näinud ma Sinus mitte konkurenti vaid juhti, kellest võib raamatukogule palju tulu tõusta.

Sa oled inimene, kes talitab põhimõttel, kus viga näed laita, seal tule ja aita. Siiras usus, et nii saad tõsisemalt töötada raamatukogu heaks, ülikooli heaks, Eesti heaks või hoida ära mõne piinliku poliitilise intriigi, kandideerid Sa Riigikogusse. Ega Sa ei pettunud?

Poliitik Oleski asemel kuuleb viimasel ajal järjest rohkem kirjandusteadlast Peeter Oleskit. Raamatuinimesena Sa oledki rohkem oma. Usun, et nii suudad Sa jõulisemalt seista vastu arrogantse tõusikluse pealetungile.

*Tervist ja jõudu!
Malle Ermel*

Peeter Oleski tulekuga oli raamatukogus kohe midagi oluliselt teisiti kui varem – meesdirektor – keda Tartu Ülikooli Raamatukogus teati kui ajalugu. Kahtlemata oli sellel raamatukoguperes oma mõju. Ka direktori ministriminevikul oli oluline tähtsus ja avalikkus hakkas tema läbi meistki rohkem kuulma. Mida enam aga Eesti elu mänguliseks muutus, seda keerukam oli ausal ja otsekohesel kirjandusteadlasel raamatukogu ja ülikooli vahel direktorina seista. Selles seisus sai küll raamatukogu kaitsta, aga mitte oluliselt arendada ja isegi mitte juhtida. Kaitsmise tagajärgi võib tõlgendada erinevalt, kuid kindlasti tehti ära hulk tänuväärset tööd ja on olemas hulk tänulikke inimesi, kellel töö ja leib alles püsisid.

Käsitajade ja haruldaste raamatute osakonnas hoitavatest varadest ja nendega tehtavast tööst pidas ta tuntavalt lugu, niisama nagu sündeksemplari või uute infoallikate komplekteerimisest, raamatute kataloogimisest, bibliograafiatööst, kogude hoidmisest ja lugeja teenindamisest. Pärast oma direktoriperioodi on Peeter Olesk olnud ülikooli raamatukogule otsekui pooldirektor – seisnud sõnade ja tegudega raamatukogu murede lahendamise eest, püüdnud raamatukoguhoidjat väärtustada seal, kus ühiskond jätkaks ta märkamata.

Kirjandusteadlasena on ta ehk siiski oma õigemates rööbastest, kuhu ta õnneks siiski ei vaju nii, et inimestes headust või lollust ei märkaks ning sellest vaikiks.

Kultuuriohtlike rumaluste pärast muretsevat südant ja pakitsevat meelt on raske vaigistada, aga neid peab hoidma.

Tervist ja häid tegusid, hea Peeter Olesk!

Mare Rand

Peeter Olesk on minu jaoks eelkõige õpetaja, keda imetlen ja austan. Austasin ja imetlesin teda kui õppejõudu, hiljem kui raamatukogu direktorit või lihtsalt Peeter Oleskit. Kui õpetaja formaalne roll antakse ametkondlikult, siis sisulise rolli ning tegeliku staatuse saavad anda ainult järgijad ehk õpilased lugupidamise ja austuse läbi. Olen alati imetlenud Oleski võimet inimesi austada ja ülendada, sisendada neisse eneseusku ning mõistvust, jagada targutamiseta dialoogi kaudu oma teadmisi. Karismaatilisus, pühendumus, hingesuurus on sõnad, mis teda iseloomustades saavad rikkaliku sisu. Mõtlesin, osav ja vaimukas sõnaseadja, idealist ja romantik.

Tiina Kuusik